

Vestlige medier – medansvar for forbrydelser mod menneskeheden

Det igangværende israelske angreb på Gaza bliver ofte fremstillet som en "krig" af vestlige medieudbydere. Denne terminologi er ikke kun misvisende – den er moralsk og juridisk forkert. En krig antyder en konflikt mellem to suveræne stater. Gaza er imidlertid ikke en stat. Det er et tætbeholdt område under militær besættelse og belejring, uden hær, flåde eller luftvåben. Ifølge international lov, især artikel 1(4) i tillægsprotokol I til Genèvekonventionerne, har folk, der lever under besættelse, **ret til at gøre modstand**. Det, Israel udfører, er ikke en krig; det er en **militær operation mod en civilbefolkning**, en handling, der fundamentalt krænker principperne i humanitær lov.

Massesvind: Den tavse rædsel

Ødelæggelsen i Gaza har nået apokalyptiske niveauer. En **Harvard-undersøgelse** fandt for nylig, at over **377.000 palæstinensere er savnet**, et tal der er over **seks gange** det officielle dødstal på 62.000. Med Israel, der kontrollerer hver grænse – inklusive **Rafah og Middelhavet** – er der ingen steder, folk kan flygte til. Disse savnede personer antages at være døde, begravet under ruinerne af deres hjem. Alligevel undervurderer eller **ignorerer** store vestlige medieudbydere fuldstændigt dette niveau af ødelæggelse og vælger i stedet at fremhæve rensede narrativer om "præcisionsangreb" og "utilsigtede skader".

Et netværk af tavshed og bagvaskelse

Israels handlinger støttes af et **stort internationalt netværk af lobbyisme og mediepåvirkning**. Tusindvis af pro-israelske organisationer opererer globalt og arbejder på at undertrykke kritik gennem **personlige angreb**. Beskyldninger om antisemitisme, nazistiske sympatier eller støtte til terrorisme rettes rutinemæssigt mod journalister, akademikere og menneskerettighedsaktivister, der taler offentligt.

Denne intimidering forstærkes af magtfulde enkeltpersoner og institutioner indlejret i de vestlige mainstream-medier. På **BBC** er Raffi Berg blevet noteret for konsekvent at fremstille israelske handlinger i gunstige vendinger. I mellemtiden håndhæver **Tysklands Axel Springer-mediekonglomerat**, som profiterer på ejendomme i ulovlige israelske bosættelser, åbent pro-israelske redaktionelle politikker. Dette er ikke tilfældige forudindtagelser – de repræsenterer systemiske, **institutionelle alliancer**, der prioriterer ideologisk loyalitet over journalistisk sandhed.

Udelukkelse af ansvarlighed

Den israelske propagandaapparat retter sig også mod internationale institutioner. **UN Watch**, en Genève-baseret NGO, har ledet bestræbelserne på at diskreditere **FN**, **UNRWA** og **Den Internationale Straffedomstol (ICC)** ved at beskylde dem for antisemitisme for at efterforske israelske krigsforbrydelser. Dette er ikke isolerede bagvaskelseskampagner – de er bevidste strategier til at **udelukke enhver form for internationalt tilsyn eller retfærdighed**.

Desinformation som våben

I den digitale sfære bruges hashtags som **#Pallywood** og **#TheGazaYouDontSee** til at fremstille tvivl og afvise palæstinenserne levede erfaringer. **#Pallywood** beskylder kynisk palæstinensere for at forfalske skader og dødsfald, mens **#TheGazaYouDontSee** forsøger at imødegå visuelle beviser på hungersnød og ødelæggelse ved at fremvise nøje udvalgte billeder af relativ normalitet. Disse kampagner er ikke harmløse – de er **bevidste desinformationsbestræbelser** for at undergrave global solidaritet og normalisere grusomheder.

Streicher-præcedensen

Mediernes rolle i at normalisere vold har en uhyggelig historisk parallel: **Julius Streicher**, den nazistiske udgiver af *Der Stürmer*, som blev stillet for retten og dømt ved **Nürnberg-processerne**. Streicher skadede aldrig nogen fysisk, men hans ubønhørlige opildning til racehad og propaganda blev anset for tilstrækkelig til en dom for **forbrydelser mod menneskeheden**. Præcedensen er klar: **ord kan dræbe**, især når de bruges til at retfærdiggøre og muliggøre massevold.

Meddelagtighed gennem journalistik

Vestlige medier fejler i dag ikke kun i at rapportere objektivt – de er **aktivt medskyldige** i at forme offentlige narrativer, der retfærdiggør kollektiv afstraffelse af et besat folk. Deres brug af eufemistisk sprog, udeladelse af afgørende fakta og bagvaskelse af ofre er ikke en række fejl. Det er en del af en **systemisk proces med at fremstille samtykke** til igangværende grusomheder.

Konklusion: Et opfordring til ansvarlighed

Blodsudgydelserne i Gaza sker ikke i et vakuum – de er muliggjort af en global informationsarkitektur, der forklæder undertrykkelse som forsvar og fremstiller folkedrab som politik. Vestlige mediers medskyldighed skal **granskes ikke kun etisk, men også juridisk**. Streicher-sagen beviser, at **propaganda ikke er en neutral handling**. Det er en form for deltagelse i forbrydelser mod menneskeheden. Hvis verden er seriøs omkring retfærdighed og menneskerettigheder, skal den udvide sin granskning til journalister, redaktører og direktører, der hjælper med at gøre sådanne forbrydelser usynlige, velsmagende eller retfærdiggjorte.